

[Johs. Christiansen.]

Jeg har kun en enkelt bemærkning at gøre til den højtærede forsvarsminister. Han raillerede en lille smule over, at jeg med min manglende militære sagkundskab naturligvis ikke så let kunne forstå meningen med at holde denne styrke i Nordtyskland under de forhåndenværende omstændigheder. Det må den højtærede minister gerne mene om mig, men når ministeren siger, at det, der her er tale om, er en dansk styrke i Danmarks forterran i samarbejde med andre allierede tropper, så vil jeg gerne i den forbindelse spørge: Hvor er de allierede tropper i dag, som dette samarbejde skulle etableres med? Ministerens ordvalg: „danske styrker i samarbejde med andre allierede tropper“ indebærer jo netop den forudsætning, som ikke er tilstede. Der er ingen at samarbejde med. Jeg gentager derfor min opfordring til den højtærede forsvarsminister: Send ingen nye styrker til Tyskland, i alt fald ikke før de nævnte forudsætninger er tilstede.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg har ikke noget at sige til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg). Jeg synes, han var kommet nærmere jorden i sin sidste tale end i sin første, og det, at det ærede medlem og hans parti på nogle praktiske områder kan have en anden opfattelse end den, der er min og regeringens, er jo intet bevis for, at den opfattelse, jeg har haft, har været forkert, men som sagt: stil den billige agitation og de billige agitationsklicheer overfor kendsgerningerne i de år, der er gået, jeg tror, de kan tale for sig selv.

Til det ærede medlem hr. Johs. Christiansen vil jeg sige, at det forslag, vi her behandler, må ses på baggrund af situationen, som den er. Vi befinder os i dette øjeblik i en overgangsperiode, hvor vi har haft et samarbejde mellem små danske styrker, større norske styrker og nogle heller ikke store engelske styrker i det pågældende område. Tilbage står nu de danske og de engelske styrker, og vi står så overfor det store problem, om en optagelse af den principielle forhandling om, ad hvilke veje det er muligt at skabe den styrkelse af nordflanken, som er i dansk-norsk interesse. At det problem kommer til at spænde over adskillige faser, er jeg ganske overbevist om, og at der ved dets afgørelse kommer til at spille helt andre forhold ind end dem, vi her har til behandling, er efter min mening givet, men da der

ikke foreligger kendsgerninger på dette område, men kun formodninger, finder jeg ikke tidspunktet inde til at gå ind i en detaljeret diskussion om dette mere vidtspændende problem.

(Kort bemærkning).

Johs. Christiansen: De sidste udtalelser, den højtærede forsvarsminister fremsatte, kan jeg ikke tage for gyldige, for sagen ligger ganske enkelt således, at de forhandlinger, ministeren taler om, som foregår på et højt politisk plan, eller hvor de nu foregår, vil kunne foregå, højtærede minister, enten der står 1 500 danske soldater dernede, eller der ikke gør det.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Ja, det er selvfølgelig rigtigt, at de forhandlinger kan foregå, uanset om der står danske styrker det pågældende sted eller ikke; men de kan ikke foregå under størst mulig hensyntagen til vore samlede interesser, hvis Danmark starter med at gøre hele det pågældende område til et militært tomrum. Jeg tror, at det vil være et dårligt udgangspunkt, der, som jeg sagde i mit første indlæg, ikke vil blive forstået af nogen af dem, vi skal samarbejde med udenfor landets grænser.

(Kort bemærkning).

Johs. Christiansen: Heller ikke disse bemærkninger rigtighed kan jeg tiltræde. Forholdet er det, at man fra dansk side to gange — det har regeringen selv oplyst — har søgt at opnå tilsagn fra NATOs øverstbefalende om supplerende styrker i Nordtyskland. Dette har ikke kunnet lade sig gøre. Jeg vil mene, at den omstændighed, at Danmark så også må trække sine små og svage styrker tilbage, ikke vil kunne øve nogen uheldig indflydelse på de forhandlinger, der skal foregå. Jeg kan sige det på den måde, at stillingen jo i virkeligheden så ville være gjort fifty-fifty.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Det svar, der er givet til Danmark på de spørgsmål, som vi har stillet allerede i fjor, er et tidsbestemt svar. Det var ikke et svar, der gik i den retning, at det aldrig kan lade sig gøre at styrke forsvaret i sydregionen hos os; det var et svar, der gik ud på, at man ikke i øjeblikket var i stand dertil. Netop